

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидіета; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са подписувать до Г. Н. Геповича, редактора и издателя на вѣстника. Външнѣти настоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Цградъ-Бейоглу, Асмадж-Меджидъ № 23.

СМЪРТЬТА НА МЕХМЕДЪ ЕМИНЪ А'АЛИ ПАША.

Мехмедъ Еминъ А'али паша, Великъ Визиръ и министъръ на външнѣти работи на Отоманската Имперія, са почина миналата сръда въ еялітасина Бебекъ по 10 часа вечерята.

Тѣзи загуба е незапѣлнима. Султана, правителството, отечеството изгубятъ въ лицето на Мехмедъ Еминъ А'али паша единъ вѣренъ служителъ, единъ славенъ дипломатъ, единъ голѣмъ гражданинъ.

Мехмедъ Еминъ А'али паша занаса въ гроба си оплакваніята на сичкѣти туземци и удивленіето на чуждата дипломация която е могла да оцѣни въ разни обстоятелства високѣти способности и извънредни гений на този знаменитъ държавенъ мъжъ.

Ний ще дадемъ биографіята на покойния Великъ Визиръ въ идущия си брой.

БЪЛГАРСКОТО КНИЖЕВНО ДРУЖЕСТВО ВЪ БРАИЛЪ.

(Продълженіе отъ брой 27-й.)

Има сѣвѣтници, които искать отъ дружеството, ужъ за неговото добро, да са ползува то само отъ единъ дѣйствителенъ членъ и да ограничи своѣтъ книженъ дѣятелностъ съ издаваніе само на единъ или два сборника въ годинѣтъ. Нъ тогава испѣлнява ли са назначеніето на дружеството? Може ли да са чака отъ него онаго лѣма полза, която имаме право да чакаме? Единъ членъ като не може да е до тамъ сѣвършенъ щото да обгрѣща сичкѣтъ умственни и нравственни нужди на нашия народъ и да имъ дава удовлетвореніе чрѣзъ сборника; то явно е че трудовѣтъ на дружеството не ще бѣдѣтъ за народа онова, що трѣба да сѣ. Не освѣтлени и неразвити чрѣзъ сѣвѣщанія и сѣвѣтователни разискванія между нѣколко дѣйствителни членове, различнѣтъ въпроси ще са разгѣждатъ какъ дошло и тѣхното появленіе въ сборника ще бѣде отъ частъ случайность. Накъсо, тѣзи трудове ще са отличавать твърдѣ малко отъ онѣзи на едно частно лице и ще носѣтъ характеръ на безцѣлность и необмысленность.

За да бѣде матеріала за сборникѣтъ добъръ и за въ работѣ, тѣзи сѣвѣтници казвѣтъ да са плаща на онѣзи учени, които прѣдставятъ добри умственни трудове за сборникѣтъ. Нъ колцина ще отговорѣтъ на това приканваніе и колцина ще бѣдѣтъ въ сѣстояніе да отговорѣтъ съ достоинство? Сѣкѣй отъ нашѣтъ учени има своѣ службѣ, своѣ работѣ, отъ които живѣе и която не може да напуска когато иска; слѣдователно, сѣкѣй отъ тѣхъ ще пише за

дружеството тогава когато има врѣме и за това, което му приляга. Ще каже тѣхнѣтъ трудове ще бѣдѣтъ отъ единъ странъ нередовни, отъ другъ редко ще носѣтъ характера на единъ систематичность и на едно пѣлно сѣгласіе съ народнѣтъ нужди. Отъ това дружеството не ще има редовни трудове, и не ще може да пѣлне сборникѣтъ си съ полезни нѣща. То ще са принуждава да обнародва щото има на рѣкъ и така ще направи сборникѣтъ си такъвы, какъвто бѣше Читалище.

И избилни да бѣдѣтъ трудовѣтъ отъ вънъ, единъ дѣйствителенъ членъ мжно ще може да ги оцѣни и да опрѣдѣли достоинството имъ. Тогава слабѣтъ трудове често ще украсяватъ страницѣтъ на сборникѣтъ.

Отъ такъвази едностранчивость, отъ подобни должни ще са запазѣтъ сборникѣтъ или книжкѣтъ на дружеството само чрѣзъ сѣединеніето на нѣколко дѣйствителни членове наедно. Тогава по голѣмѣтъ частъ отъ матеріалѣтъ ще бѣдѣтъ приготвени отъ тѣхъ и ще бѣдѣтъ обработени така щото да прѣдставятъ отговори на прѣдлежащѣтъ въпроси и да ги прѣдставятъ по единъ по удовлетворителенъ начинъ и по пѣлентъ.

И практическата страна на дружественнѣтъ работи не допуца по малко отъ дватри дѣйствителни членове. Редактираніето на сборникѣтъ, или книжкѣтъ, и списваніето матеріалѣ за тѣхъ—сѣ нѣща, които сѣставляватъ единъ цѣлъ и отдѣлни службѣ.

Дѣловодителството на дружеството, което държи кореспонденциѣ обширни и смѣтки за своето сѣстояніе, и то е една цѣла служба и не за сѣкиго, защото въ кореспонденциѣтъ са подмѣтатъ сѣкаквы въпроси и дѣловидителя трѣбува да знае много нѣща. Ще каже потрѣбенъ е и дѣловодителъ, който трѣба да е не по долентъ отъ дѣйствителенъ членъ, потрѣбенъ е втори дѣйствителенъ членъ.

Ако рѣчемъ, че ще може дружеството само съ единъ дѣйствителенъ членъ, ний са лѣжемъ твърдѣ много. Сѣединеніето на двѣ важни службѣ не ще докара освѣнъ замайваніе и побъркваніе въ дѣлата на дружеството.

Така, ний имаме вече нуждѣ за двама дѣйствителни членове, имаме нуждѣ и отъ различни помощници или дописници, на които ще плащаме за трудовѣтъ. Нъ когато има средства да са плащатъ трудове отъ вънъ, не е ли по добръ да са плаща на трети дѣйствителенъ членъ, и така дружеството да си има постоянни работници, които не само да приготвѣтъ матеріалѣ за книжкѣтъ, нъ и да сѣставляватъ единъ сѣвѣтъ, който да са грижи за постояннѣтъ улучшения на книженѣтъ частъ на дружеството?

Такъвази е силата на вторий прѣдлогъ.

Ний са прострѣхмѣ върху него, защото той са касае до най важнѣтъ странъ на дружеството, до неговѣтъ книженъ дѣятелность. Ний искаме да покажемъ че не трѣба само да говоримъ, нъ и да говоримъ съ основаніе.

3. Колкото до третій прѣдлогъ, че дружеството не издава книжкѣтъ си редовно, той е неумѣстенъ, защото вината на таѣ нередовность не е у настоятелството, нъ първо у онѣзи добри членове, които нѣмѣтъ добрътъ воля да си заплатѣтъ записанѣтъ помощи, и второ у равнодушіето на народа, който не са записва спомоществователъ на книжкѣтъ. Безъ достатѣчно число на спомоществованія, дружеството трѣба да издава книжкѣтъ на свои разносѣки и да прави за сѣкѣ брой жертви отъ собственнѣтъ доходи. За изданіето на първѣтъ двѣ книжки, то е исхарчило свои пары, освѣнъ онѣзи на малкото спомоществованія, повече отъ 600 франга. Отъ тука слѣдва, че за изданіето на 12-тѣхъ книжки то трѣба да принади до 4,000 франки. Нъ има ли то тѣзи средства? Може ли то да плаща на трима дѣйствителни членове и да харизва и книжкѣтъ еще отъ сега, когато не е сѣбрало ни половинѣтъ отъ записанѣтъ помощи? Въ такъвъ случай то бы дѣйствувало за своето паданіе.

Онова, което нѣкои наричатъ нередовность, то е просто поведеніе отъ ожидателность за по добри дни, за по добро положеніе. Какъвто търпѣтъ дѣйствителнѣтъ членове сѣкаквы лишенія отъ неполучваніе на заплатѣтъ си во врѣме; какъвто тѣи отстѣпватъ отъ заплатата си по нѣщо, за да не зафирватъ работѣтъ на дружеството; така сѣщо трѣба да потърпѣтъ и читателѣтъ на книжкѣтъ и членовѣтъ на дружеството. За да бѣдѣтъ дѣлата на дружеството вѣлно редовни трѣба да бѣдемъ и ний редовни: трѣба да си внесемъ спомоществованіята и да дадемъ нужднѣтъ улесненія на работѣтъ. Дружеството е готово да бѣде най-редовно, стига само да му го позволяватъ сръдствата. Ако то види, че спомоществованіята сѣ близу да покрѣятъ разносѣкѣтъ на изданіето, книжкѣтъ ще са появяватъ въ своето врѣме и на реда си.

4. Остава ни да разгѣдаме четвъртий прѣдлогъ, че ужъ дѣйствителнѣтъ членове спомогли за охлажденіето на нѣкои хора къмъ дружеството. Единъ гѣлчѣхъ сръщу дѣйствителнѣтъ членове, че смѣили да си искажѣтъ, въ частни разговори, мнѣніята за нѣкои лица; други викахъ сръщу многословіето на нѣкои отъ дѣйствителнѣтъ членове и казвахъ, че съ това многословіе тѣи оскѣрбѣвали мнозина, като слѣгвали тукъ и тамъ; най послѣ трети оскѣждахъ дѣйствителнѣтъ членове, че земали заплатѣ, а не работили нищо.

За първата част от обвинението може да се каже, че е нецелесъобразно. Събният е свободен да си има своите мнения и да ги изказва между приятелите си. Ако тези мнения оскърбяват някого, дружеството ли трябва да са гони?

За втората част ний ще забълбжим, че няма човек без недостатък. Единично малко ще говори, друг много. И ако многословието е такъв недостатък, който вреди на дружеството, тоя недостатък ще ли се отстрани, когато избягваме събранието, дѣто трябва да се говори сичко, що е полезно или вредно за дружеството? Азъ не вѣрвамъ, въ таквози устраниения, както не вѣрвамъ, че недохожданието на събрание може да истича отъ таквизи нищожни причини.

На третата част отъ обвинението са даде обяснение още на събранието. Дѣятелните членове обявиха, че при сичките си други главоболіи и работи, като кореспонденции, събиране на помощите въ Бразилъ и повнѣ и тичаніе нагорѣ надолу, тий иматъ готови матеріали за нѣколко сборника и книжки. При това устава не иска отъ членове да готвятъ матеріали за цѣлы години, а иска отъ тѣхъ да ги приготвятъ во време за книжбите. Ще каже и тая частъ няма никакъвъ смисълъ, и цѣлы четвърти прѣдлогъ няма по голѣмо основание отъ първите три. Ще каже още, че недохожданието на събранието не излиза отъ таквизи гнилы причини върху които трима не могатъ да са срѣщатъ. Ще каже най послѣ, че тука трябва да има другъ причинъ по общъ и по доказателна. — Тая причина е нашия български характеръ.

Исторически обстоятелства сж ны направили да нямаме увѣреніе въ себе си и въ съотечественниците си. Отъ това общитѣ ни работи сж осждени на несполукъ още прѣди да са поченжтъ. Безъ довѣріе нищо не става; а ний захващаме безъ увѣреніе въ себе си и безъ довѣріе къмъ сънародниците си. Ще ли имаме голѣмы сполуки въ работи, поченжты по единъ подобенъ начинъ. Поговорката: Българска работа похваля сичката безнадежностъ на нашитѣ общи работи.

Като не намираме достоинства въ самите себе си, ний не ги намираме и въ съотечественниците си; отъ това сичко българско за насъ е долно, нищожно; а сичко чуждо е добро, високо и полезно. Ако захващаме работи новъ и не привычнъ за насъ, новизната ни залгва и ны кара да по забравимъ недоувѣрието и да са прѣдадемъ на новото нѣщо съ голѣмъ ревностъ. Нѣ не са минаватъ много дни, ний забълбжваме, че новото не е чуждо, че то е вече наше, че то са води или върше отъ самитѣ насъ — и ний истиваме, оставяме работитѣ на само себе си и ъ докарваме до падение съ таквази спокойнъ съвѣсть, като да сме сторили нѣкое добро.

Лошо е това, много лошо, нѣ има и по лошо. Много пѣти не само оставяме общитѣ работи да паднатъ отъ самосебе си или ги направлями съ нашето недоувѣріе и съ равнодушіето си да оставатъ бесполезни и бесплодни, нѣ още спомагаме съ сичките си сили за тѣхното паданіе, за тѣхното унищожение.

Не вѣрваме въ себе си, какъ ще вѣрваме въ другитѣ? Мигаръ тѣ сж по достойни българи отъ насъ? Ний имъ знайме дѣтнството, знайме имъ вчерашното,

знайме имъ сичко. Тий не сж по достойни; тий не сж биле колкото насъ. Когато е тѣй, защо на тѣхъ да са оставятъ таквизи важни работи? Защо да чакаме отъ тѣхъ распореданіе и заповѣди и ний да стоимъ съ сгърнжты рѣцѣ? Защо да не истрѣгнемъ таж работи отъ неспособнитѣ рѣцѣ? Гледашъ послѣ работата напистнѣ истрѣгнатъ и ужъ въ по достойни рѣцѣ, нѣ вече едвѣмъ дѣха, вече е на умирање или биле съвсѣмъ умрѣла.

Така тѣзи недостойни прѣдъ чужденците хора (тѣхны думы, думы на повечето Българи) и много достойни прѣдъ тѣхните съотечественници убиватъ и развалятъ сѣка работи, отъ която са чака нѣщо и която е обществена, убиватъ ъ или съ мрътвешкото си равнодушіе и недоувѣріе, или съ прѣувеличенитѣ си достоинства. Водени отъ недоувѣрието, ний виждаме на сѣкѣдѣ у нашитѣ пороки и недостатѣкъ и видимъ ги въ таквизи размѣри, които надминаватъ и най живото въображеніе. Кажете сега, заключаваме ли въ характера си условия за успѣхъ на общитѣ ни работи? Кажете ми, не е ли тука причината и на злото положеніе на дружеството? Нѣ кѣдѣ ще ны заведѣтъ подобни тахитѣ? Какво ще излѣзе за насъ, за народа ни отъ таквози поведеніе?

Ще излѣзе за насъ това, че общитѣ ни работи не ще успѣватъ никога и друго, че полето на общественитѣ дѣятелности ще са лишава отъ добри работници. Първото слѣдствие е прѣдъ очитѣ на сѣкиго и не иска доказваніе; второто не е до тамъ очевидно и по това са нуждай отъ разясненіе.

(Слѣдува)

ПРОТЕСТАНТИТѢ И ПРОПОВѢДИТѢ ИМЪ.

(Продълженіе отъ брой 27 ѡ.)

Невѣжеството у другитѣ народи бѣше по голѣмо, особено у народитѣ, които населявахъ Европа нѣколко вѣка слѣдъ Христа. У тѣхъ и вѣрата и живота бѣше матеріаленъ. За таквизи народи евангелското учение бѣше твърдѣ високо и твърдѣ духовно; тий никога не бы го разбрали и усвоили въ чистѣтѣ му формѣ. Трѣбаше слѣдователно да имъ са прѣдстави въ единъ по срѣднъ за тѣхъ формѣ, и ето какъ са припозна нуждѣтъ да са направятъ устѣпки на вѣмето и на съществующитѣ обычаи. Благочестивитѣ проповѣдници и учители доущали тѣзи устѣпки едно защото были нужны за распространеніето на христіанството между сичките классове и народи, друго защото ги намирали незначителни и не до толкози повинни. Безъ таквази устѣпливость христіанството щѣше да остане една мѣстна секта и достояніе на малцина; безъ неѣ христовото име не щѣше да са слави по цѣлъ свѣтъ.

Нѣ да не мысли читателя, че устѣпкитѣ сж ставали само при покрѣщеніето на языческитѣ народи въ по сѣтнитѣ вѣкове; тий са почеватъ отъ самага Христа. Самси Исусъ Христосъ са съобразява съ общитѣ и съ разумніето на народа, комуто проповѣда. Той облача своето божественно учение въ причты и образи, защото такъвъ языкъ былъ по вразумителенъ за Евреитѣ. Той посѣщавалъ рѣдовно храма и слушалъ поученіята; той отивалъ въ Іерусалимъ на сѣкѣ пасхѣ и ядѣлъ опрѣсноци; той проважда исцѣренитѣ при священниците съ порѣчваніе да принесѣтъ

жертвы. Съ една думѣ Исусъ запазва сичкитѣ обычаи и ако напада по нѣкога, той напада на злоупотрѣбленіята имъ, а нѣ на тѣхъ самитѣ.

Апостолитѣ сж отивали по диритѣ на Христа. Като искѣтъ вѣрѣ въ дохожданието на Мессія, тий оставятъ сичко друго по прѣжнему. Тѣхний храмъ е іудейскій, тѣхнитѣ обычаи сж іудейскитѣ. Тий самы са иматъ за Іудей, които повѣрвали въ Христа. За да прѣматъ единъ язычникъ помежду си (Корнелія), потрѣбно е было намѣсяніето на Бога. Петъръ покрѣщавалъ Корнелія, защото получилъ отъ Бога заповѣдъ; нѣ другитѣ ученици роптали срѣщу нѣго, защото не знаели видѣніята Петровы, и тѣзи роптанія были до тамъ силны, щото направили Петра да избѣгва трапезата на покрѣщанитѣ отъ язычниците (Галатомъ, глава II).

До сега апостолитѣ устѣпвали на Іудейскитѣ обычаи; отъ апостола Павла са почеватъ устѣпки не язычеството. Той убѣдилъ іерусалимскѣтъ черковѣ да освободятъ язычниците христіане отъ обрѣзаніето и отъ іудейскитѣ обычаи и да имъ улесни прѣмѣнованіето въ христіанството. Той самъ ставаше съ язычниците язычникъ, а съ Іудейитѣ Іудей, за да обрне къмъ Христа и единитѣ и другитѣ. Съ язычниците той бываше язычникъ и живѣяше по обычаитѣ на языческитѣ христіане; а когато са вричаше въ Іудей, той са покрѣщаваше къмъ іудейскитѣ обычаи — стрижеше си главѣтъ, правеше очищеніе и принасяше жертвѣ, прѣди да влѣзе въ сборищата (Дѣнія, глава XXI).

Отъ тѣзи примѣры излиза заключение, което никога не трѣба да забравятъ оубѣзи, които искатъ да работѣтъ въ обществото и искѣтъ да му бѣдѣтъ наставници и ръководители въ дѣлата на вѣрѣтъ, заключение, че друго нѣщо е истината, друго нѣщо е нейното разбираніе и нейното облѣкло. Истинната е вѣчна и неизмѣнна; за неѣ нѣма възрасти и степени; нѣ разумніето ѣ зависи отъ умственното развитіе на човѣка и има степени и възрасты. Колкото повече са развива човѣкъ, толкози по добрѣ усвоява истинитѣ и толкози по свѣршинно ѣ изказва. И защото това развитіе става постепенно, то и очистианіето на истинитѣ става постепенно. Ето защо новитѣ учения не биватъ чисти отъ вѣтхы формы. Човѣчеството не може да подскача отъ едно учение на друго и да са остави свѣршено и внезапно отъ първитѣ си обычаи, за да пригърне новы по добры. Привичката има голѣмъ силъ надъ народитѣ.

Слѣдъ апостолитѣ обрѣщеніята станахъ по многочисленны, нѣ и устѣпкитѣ са умножихъ. Св. Кирианъ жалѣе, че языческитѣ обычаи прѣобладавали не само у міренетѣ, нѣ и у духовнитѣ отъ III вѣкъ. Блаженный Іеронимъ са оплаква, че христіанетѣ ставали по многочисленны, а общитѣ имъ не са различавали отъ общитѣ на язычниците. Константинъ Великий, който са почита за равенъ на апостолитѣ, защото обрѣнѣлъ къмъ Христа най много невѣрны, отговаря на тѣзи оплакванія и казва, че съ проститѣ хора трѣба да са постѣпва, както постѣпва докторъ съ болнитѣ; за да имъ са прѣподаде лекарството на вѣрѣтъ, трѣба да са подслади съ вещество, което имъ е угодно, безъ да имъ е вредно.

А св. Августинъ извиква, какво да правимъ? Ний друго учимъ, друго търпимъ. Вѣрата не състои въ такъзи външни обичаи; нѣще ги търпимъ, додѣто ги измѣнимъ.

Папа Григорій първий заръча на проповѣдниците, които той проважда въ Англия, да не отхвъргатъ съвѣтъ языческитѣ обичаи на британскитѣ жители, защото съ това ще са отдалечатъ твърдѣ много отъ понятіята на населеніето и ще направятъ проповѣдытъ си безуспѣшни. Оставете онѣзи отъ прѣдшнитѣ обичаи, казва папата, които сж по невинни и на които може са придаде ново благочестиво значеніе.

Прочее, проповѣдницитѣ бѣхъ принудени не само да оставятъ нѣкои отъ вѣтхитѣ обичаи, нѣ и да ги освятятъ съ ново значеніе, да ги съгласятъ съ новото ученіе и съ новото богослуженіе. Така, празниците на языческитѣ богове са обрѣнахъ въ празници на святихъ и дебетото, матеріалното служеніе на тѣзи богове са прѣнесе на святихъ защото отъ единъ странъ не можѣ да са истреби и защото отъ другъ странъ му са придаваше тълкованіе не противно на Евангелското ученіе, което иска отъ хората вѣрж и правдж, и за останалото малко са грыже. Дебелината естествено е прѣминжала и на онѣзи обичаи, които самы по себе сж были чисти и съгласни съ духа на христіанството, каквото напримѣръ призиваніето на святихъ и прочее; защото народа не былъ еще въ състояние да разбере духовното имъ значеніе и да ги изпълнява както трѣба. Умоветѣ до толкози бы прѣдадени на външностѣхъ и на матеріалностѣхъ въ богослуженіето, щото никакви усилия не сж могли да ги вкаратъ въ единъ по-правъ и по-духовенъ пѣтъ. Ревностнитѣ проповѣдници сж были толкова безсилни прѣдъ врѣмето и прѣдъ общото настроеніе, колкото и насилията на нѣкои царіе. Цѣлъ редъ отъ Византійскитѣ императоры въ продълженіе на повече отъ единъ вѣкъ са е мѣчили и съ добро и съ най-страшни наказания да отърне хората отъ грубото поклоненіе на иконитѣ, и не е могълъ да направи нищо. Безъ врѣме не става нищо.

Примѣра на иконоборческитѣ гоненія ни учи, че народитѣ не са мѣняватъ по волѣхъ на тогози и оногози и че не трѣба да искаме такъзи измѣненія отъ единъ народъ, който не е позналъ нуждѣхъ за тѣхъ. Измѣненіята ще дойдѣтъ отъ само себе си, когато ся прѣдстави тѣхната необходимостъ на умоветѣ. До тогава длъжността на отдѣлнитѣ лица и на пріятелитѣ народны е— да улесняватъ движеніето на народното развитіе и да проповѣдатъ истиннитѣ, които сж придобили. Народа ще слуша, ще познава що трѣба да прави, и промѣненіята ще са появѣтъ отъ само себе си. Ако гледаме на народа, като на частно лице и искаме да го измѣнимъ изведнажъ, въ това ний не ще успѣиме никога. Съ това ний ще направимъ само едно зло и нищо повече, ще нахъсаме народа и ще му развалимъ единството, което е много нужно за съхраненіето на народа и за неговото напредваніе. По распаленитѣ, нѣ същотѣй невѣжествены, както и другитѣ, ще пріематъ измѣненіята и ще погледнатъ на тѣхъ, като на причини за отдѣленіе и за откъсване отъ цѣлото общество и отъ неговитѣ интересы. Това и правѣтъ онѣзи, които слушатъ протестанскитѣ и

католическитѣ внушенія. Не сж ли дѣлѣтъ тѣзи заблудены българе, защото чули да имъ казватъ, че еди кое у васъ е лошо, криво и беззаконно, а унасъ е добро и право? Не сж ли откъсватъ протестанствуещитѣ Българе, защото имъ казали, че призиваніето на святихъ, иконопочитаніето и други нѣкои черковны обичаи сж кривы и недѣлы? Не са ли дѣлѣтъ тѣй безъ да испытатъ, какъ са обясняватъ тѣзи обичаи отъ нашѣхъ черковѣ, отѣ сж дошли тѣй и толкози прѣстѣпни ли сж, за да ни докаратъ погнусиваніе отъ вѣржѣхъ на нашитѣ бащи, отъ обичанитѣ на нашитѣ народъ? Ако си позналъ, че не трѣба да са кръстѣхъ, да са прѣкланѣхъ прѣдъ иконитѣ съ почитъ и да призивашъ святихъ въ молитвитѣ си, това забранява ли ти да бѣдешъ Българинъ, да са държишъ съ народа си, да са молишъ съ братіята си? Трѣба ли за това да бѣгашъ при чуждитѣ и да са простирашъ прѣдъ Бога въ чужеродны храмове? Умъ ли е това, или христіанство? Ако сме добры христіане, нашата молитва е услѣшана на сѣко мѣсто и нашето спасеніе не ще ни липса. Кога е тѣй, защо е дѣленіето? Защо е това слѣпо повожденіе подырь хора, които не познаваме и които гледатъ на вѣржѣхъ само отъ своѣхъ странѣхъ? Безумны сж тѣзи, които не изучаватъ христіанството въ духа на Евангеліето и въ исторіята на неговото развитіе, нѣ са водѣтъ падырь тълкуваніята на чужденцитѣ и подырь нѣкой отделенъ стихъ на св. Писаніе. Съ такъвъ начинъ сичко може да са докаже: може да са докаже че и протестанството, и православіето и католичеството е криво и несъгласно съ Евангеліето. Протестантитѣ оборватъ насъ съ едни стихове; ний оборваме тѣхъ съ други; протестанскитѣ секты оборватъ едни другѣхъ съ други стихове и гледашъ у сичкитѣ има и право, и криво. Има право, защото доказателствата сж зеты отъ св. сисаніе; има криво, защото тѣзи доказателства сж зеты безъ най малко вниманіе къмъ общий духъ на Евангеліето и къмъ други частны мѣста отъ него. (Слѣдува.)

ОТЪ ЕДИНЪ ГРАДЪ. Членѣтъ обнародванъ въ 22-рый брой на достопочитаемый вѣстникъ, подъ насловіе: «Отъ гдѣ зависѣтъ успѣхѣтъ на народитѣхъ ни читалища» ни наложи обязанность, Г-не Редакторе, да кажемъ и ние нѣколко думы, за нашето читалище, което за жалъ отъ день на день, глѣдаме че ся парализирва; ако читалищнитѣ братія не му принесѣтъ приличнитѣ балсамъ, наскоро ще чумѣ надгробното му слово, и ще му кажемъ: Вѣчна ти память! Народно читалище! Отъ тѣзи точка зрѣнія, ние ще покажемъ причинитѣ, които ни водѣтъ, до горнието заключеніе.

Читалището ни ся съставлява отъ 55 редовны членове, а въ врѣме на засѣданіе и съ призовка, не прѣстѣтвуватъ повече отъ половинѣхъ; кол е прочее причината на това не прѣстѣтвие? Управленіето му е съ властолюбивы, и славолубивы идеи, и своенравно; безъ да глѣда по вышегласіе прѣдмѣтитѣ, рѣшава и налага, но ако тѣ сж противны на неговитѣ деспотически идеи, отхвърля ги категорически, и тѣй доводѣхъ братството, до такава хладность, че вмѣсто да отиватъ на читалището, то отиватъ на кафенето.

Когато ся избираше това управление вѣе кадѣ бяхте? Ще ни каже негли нѣкой, пакъ сега осаждасте постѣпкитѣ му; два мѣсина прѣди да са промѣни първото, то было избрано въ единъ отъ чорбаджійскитѣ кѣщи, и тѣй неуспѣшно, единъ день, го тронахъ.

Въ врѣме на засѣданіе като ся наближѣхъ въ читалищната стаѣхъ, да поглѣда нѣкой изъ вѣнъ, ще помисли че глѣда въ парламентъ; нѣ ако ся

подпѣзне да влѣзе вѣтрѣ какво ще види? Прѣдсѣдника сѣдналъ на масата, чупи си прѣстѣто и прѣдлага, привърженицитѣ му за хатѣхъ че сж го избрали, потвърдяватъ, а нѣкои и безъ да разумѣятъ прѣдложеніето, слѣпшката го одобряватъ, а пакъ другитѣ пригнати на два ката мълчатъ като паткы. Но може бы да каже нѣкой, когато ся не слушаме, по добръ е да не хортуваме, не! защото като ся примѣлава, злото закоренява и става и неизгладимо.

Прѣди два мѣсина въ едно засѣданіе ся прѣдложи, отъ учителѣтъ А, че много сиромашкы дѣца, ходили въ училището безъ учебници, и понеже е въ кръга на братството, да спомага въ такъва обстоятелства, когато го повѣка нуждата, рѣши ся, и тозъ часъ ся събраха 220 гроша отъ волна помощъ за да ся доставѣтъ учебници на дѣцата. Но и до сега, нито учебници на дѣцата ся купиха, нито знаемъ събранитѣ пары какво станаха. Само това знаемъ, че единъ отъ братіята пощѣта, Господа прѣдсѣдника, да ли са е приложило въ практика това благодареніе, той му изрѣмѣжа, и му изрѣче нѣкои нападателны думы, съ комбастическитѣ си топѣхъ, братѣхъ безъ да продума нѣщо, излѣзе вѣнъ и си отиде.

Управителѣтъ (прѣдсѣдникѣтъ) не обрѣща вниманіе на гласовѣтъ, рѣшава и налага работитѣ своеволно; кассіеринѣтъ располага читалищнитѣ капиталъ, както ще, съ лихва 1 0/0 и безъ никаква гаранція, нѣ ако нѣкои пары ся упропастѣтъ, кой ще отговаря за тѣхъ?

Онизи година въ едно събраніе са рѣши и записѣ въ протоколѣтъ, да ся спомага отъ читалищнитѣ доходѣхъ по 1200 гроша на година на С. Т. да свѣрши наукитѣ си въ Таборѣтъ, и послѣ да учителствува, да плаща читалищнитѣ пары, и да ползува отечеството си. Нѣ това тѣй ли става? не! Той учи науки за фармацевтъ, и като ся върни ще бѣжи на вѣрно спѣциеринъ а не учителъ. Това прѣдложи ли ся да ся размысли, еднаква ли е ползата отъ частенъ спѣциеринъ, съ ожидаемата отъ единъ общъ учителъ? И да ся удобри по вишегласіе, не!

Прѣдлагало са е да ся прѣдприеме книгопродавство, за смѣтка на читалището, и отъ произходящата печала да ся подаряватъ книжки на сиромашкитѣ дѣца, и други благодаренія съобразны съ свещенната цѣль на братството, та стига да са оплакваны че сме сиромаси. И за това прѣдпріятіе было рано, и днѣсь го прѣдпріема единъ самъ човѣкъ!

Дѣто ще са казватъ само въ читалището ни лекціитѣ да ся казватъ на 4-тѣ училища въ града, ще бѣде по ползователно, (понеже читалището не е на срѣдоточіе), прѣдлагало сж е. Но управленіето прѣдлагано отъ своитѣ аминджій безъ да разясни причинитѣ, запрѣтѣва за другитѣ мѣста. Тука или имѣ нѣкой тайность, дѣто ние не разумѣваме, или е явенъ егоизмъ, и страшенъ деспотизмъ!

Множеството отъ братіята не годуваѣтъ, нѣ мълчатъ като рыбы, и не издаватъ гласъ противъ неправдѣхъ на управленіето че и то е чорбаджійско ухъ, и който са усмѣли да говори, ако е докторъ изгубва си абонатѣхъ; ако е учителъ испаждаѣтъ го (както направиха съ Петъръ Ивановъ, съ този дѣятеленъ младежъ, и по пусти само каприциѣхъ лишиха дѣцата отъ ползата която ни общаваше неговата способность. Той отиде вече въ Сливенъ, и нека му са радватъ Сливненцитѣ) ако е другъ нѣкой не тѣжнеѣхъ думитѣ му, одному, че былъ казанджійскы сынъ, другому че цыганскы (желѣзарскы) и третьему че арабаджійскы (коларскы) та не былъ благороденъ. А най правото е, че не обичатъ мекереликѣхъ. Нѣ подъ булото на криворазбраното благородство, каквы низкы работи сж вършатъ, други пѣтъ щемъ начертаемъ.

Читалищны братія! Прѣдсѣдникѣтъ ни, ако е чорбаджиска подлиница, че тѣжъ година го обсипахъ съ два мѣсина хемъ читалищенъ прѣдатель и настоятель, (че сичко което са приказува имѣ съобщава), хемъ училищенъ испытатель и настоятель. А неговитѣ способности че не отговарятъ ни за едного, ни за другото, сѣкы го познава; и работитѣ му го потвърдиха. — Прѣзъ траяніето на испытаніята, той стоеше облѣгнатъ на масата, съ анахтари въ рѣцѣхъ, като че прѣдставяваше Св. Петра, и казуваше на ученицитѣ: Браво! Нѣ той пакъ успѣ да нарѣди единнитѣ си братѣхъ, за прослѣпитель (просвѣтителъ) на едно село, който е терзія, безъ никакво достоинство,

и съ повѣдѣніе, което го не рекомандува за учител. Злочеститѣ селачи намѣриха оглѣдалото на нравствеността! И другиятъ за подучител въ градътъ!! дѣто бѣше по праведно да ги намѣстятъ сиромашки и по способни млади, които търсятъ служба и ся питаятъ отъ благодаріе.

Не е ли очевидна неправдата? Ами защо мълчите? за крайното удушаваніе на гласовѣтъ си, и потъпкуваніето на народната полза ли?

Съ безпристрастиятъ този смиренъ гласъ, азъ моля братіята да проникнатъ въ тѣзи сичкитѣ, и да ся заловятъ мѣжкы, колко ся касае за народнитѣ ни работи. По напрѣдъ трѣбова да исчистимъ плевелитѣ изъ нивата, за да може да принесе на врѣме добъръ плодъ, и да ся наслаждаваме отъ него, подъ сѣнката на Августейшиятъ ни царь Султанътъ. Покажете на тѣзи дѣто стоятъ на чело, че има и у васъ народно чувство, и духътъ на този вѣкъ.

Не стойте хладнокрѣвни къмъ общественитѣ работи, а пакъ други да вършатъ за васъ както имъ е угодно, покажете имъ че сте чловѣци и че имате живы души, каквито трѣбова до сте, въ пълното значеніе на тази висока дума, а то не, фигура на чловѣцитѣ.

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

ГЕРМАНИЯ. Пишатъ отъ Салцбургъ, отъ добро мѣсто, че Германия и Австрія сж споразумѣли върху тѣзи нужди да разгледатъ наедно сичкити политически въпроси които могатъ да са появятъ за напрѣдъ. — Г. Бисмаркъ увѣрявалъ че Руссія бы са зарадувала ако види да са основе едно пжлно съгласіе между европейскити сили.

ФРАНЦИЯ. Проекта споредъ когото цѣла Франция трѣбува да земе учястіе въ обезврежденіето което ще са плати на опустошенити санджаци, са прѣлъ отъ народното събрание.

РУСИЯ. Мълви са че една поща са испратила отъ Петербургъ съ твърдѣ важни депешы въ Гастейнъ. Казватъ че слѣдъ като прочелъ депешити, князь Бисмаркъ миналъ презъ стражберскія мегданъ намусено като че работата е за единъ дуелъ както онзи когото императоръ Павелъ бѣше прѣдложилъ едно врѣме на Наполеона I. Онуи което е извѣстно, то е че Румжнія ще бѣде въ 1871 за Охенцолерити каквото Испанія бѣше въ 1870; между туй приготвенія са правятъ за единъ нападателенъ и защитителенъ съюзъ между Испанія Австрія и Германия; румжнскія въпросъ трѣбува да стане остъръ за да бодне Руссія. Другото дохожда само.

АВСТРИЯ. Виенскія «Пресъ» мысли да знае че Г. Байсъ и Бисмаркъ были на едно мнѣніе; че присѣдиненіето на Руссія въ искренното съгласіе между Австрія и Германия неможе за сега да са осществи; нѣ че пріятелскити сношенія между Австрія и Германия отъ една страна и тѣзи на Германия съ Руссія отъ другъ сж доволни за да осигоржатъ мира въ Истокъ.

ИТАЛИЯ. Единъ проектъ за да са обиколятъ съ крѣпости много градове на Италия са одобрили. 45 милиона франги ще са дадѣтъ за сградити които трѣбува да са направятъ около Римъ и Чивита Векія; 25 милиона за тѣзи въ Алпийи и 80 милиона за остатъка на царщината. Недовѣріето къмъ Франция расте отъ день на день.

СЪБАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

Махмудъ паша, министръ на мореплаваніето, са наименова Великъ Везиръ. Отъ много седмици насамъ са говореше че Султана му назначавалъ мѣстото което ще остави празно смъртта на Аали паша. Случката оправда общія слухъ. Махмудъ паша е былъ единъ дѣтеленъ, ревностенъ и бодъръ министръ. Въ високото мѣсто което му са повѣрява, той ще намѣри едно широко вещество за да развѣе тѣзи хубави качества.

— Погребеніето на Аали паша стана миналія четвъртъкъ съ голѣмо тържество въ джаміята на Сюлейманіе, при гроба на майка му. Сичкити министри и високи чиновници присѣтствуваха на послѣднитѣ молитви които са исчетоха, прѣди да са затвори земята, върху тогози на когото живота е былъ посветенъ за възражданіето на страната.

— Казватъ че Хамид паша, напрѣдъ министръ на финанційти, са опрѣдѣлилъ министръ на мореплаваніето.

— Бѣше са пржснало че холерата са появила въ града ни; този слухъ излѣзе лъжливъ.

ДРУЖЕСТВО

НА

ТРАМВАИТИ ВЪ ЦАРИГРАДЪ,

основано съ ираде отъ

Н. Ц. В. СУЛТАНА,

съ дата отъ 12 Джемазулъ Евелъ 1286.

Капиталъ 400,000 турски лири.

Раздѣленъ на 20,000 акции по 20 лири сѣка една.

ОСНОВАТЕЛИ НА ДРУЖЕСТВОТО.

Царската отоманска банка;
Главното Дружество на отоманската имперія;
ГГ. Ж. Камондо и Съдр.;
Христаки Ефенди Зографосъ;
Г. Зарифи;
Конст. Карапаносъ.

СЪВѢТЪ ЗА УПРАВЛЕНІЕ:

ГГ. Констан. Карапаносъ	Прѣдсѣдатель
Д. Фернандезъ (Прѣдставитель на Г. контъ А. Камондо)	Подпрѣдсѣдатель
Е. Дево (прѣдставитель на царската Отоманска Банка)	Управитель
О Улманъ (прѣдставитель на главното Друж. на Отоманск. Имперія.	"
Христаки ефенди Зографосъ	"
Г. Зарифи	"

Левалъ Ефенди, директоръ.

ПРОГРАММА.

Дружеството на Трамваи има за цѣлъ да прѣнася пѣтници и стоки было съ трамваи (кода по желѣзни пѣтища съ конѣ), было съ омнибусити (публични кола безъ желѣзни линіи.)

То има право още да са ползува исклучително съ сичкити линіи които може да направи въ Цариградъ и прѣдградіята му прѣвъ петъ години отъ дена на съставеніето си и именно съ линіити:

1-о отъ Азанъ-Капія до Ортакой,	3-о отъ Акъ-Сарай до Еди-Куле,
2-о отъ моста до Акъ-Сарай,	4-о отъ Акъ-Сарай до Топъ-Капія.

Независимо отъ тѣзи линіи Дружеството подложи на одобреніето на Царското Правителство начертаніето на линіята отъ Султанъ Баязидъ до Едирне-Капія и то изуча сега начертаніето на линіити които възнамѣрява да направи отъ Галата до Пера (Бейоглу) и отъ Юскюдаръ до Чамлѣджа.

Освѣнъ това Дружеството има намѣреніе да основе скоро много публични кола които ще свързуютъ станційти си съ сичкити сръдоточія на града.

Основателити на Дружеството като искаха да надвѣятъ най напрѣдъ техническити мѣжнотии които сръщаше, въ часа на съставяніето на Дружеството, основаніето на Трамваи, намѣриха за прѣлично да отложатъ минутата на издаваніето на акційти слѣдъ освященіето на първата линія.

20,000 акции по 20 лири сѣка една, които съставятъ капитала на Дружеството, са издаватъ отъ днѣсъ; отъ сичкити тѣзи акции 15,000 сж подписани вече отъ основателити, а другити 5,000 са принасятъ на царградската публика за да ги подпише.

Отъ тѣзи акции, по 8 лири ще са искатъ за сѣки сенетъ, споредъ рѣшеніето на административния съвѣтъ, който са състави въ общо събрание отъ акційснерити на 21 юлія 1871.

Подписката върху 5,000 акции припѣсени на Царградската публика ще са отвори въ писалищата на Царската Отоманска Банка;

На Главното Дружество на Отоманската Имперія, дѣто може да са намѣржатъ още отъ сега образци за исканія на подписване.

УСЛОВІЯ НА ПОДПИСКАТА.

По врѣмето на подписваніето ще са вѣсе	лира	1
По врѣмето на раздаваніето сръщу врьчваніето на приврѣмenni свидѣтельства на акцій	"	2
На 20 октоврія 1871 (н. к.)	"	2
На 20 ноемвриа 1871 (н. к.)	"	1 50
На 30 декемвриа 1871 (н. к.)	лира	1 50
Отъ които ще са извадятъ за лихва по 5 0/0 на годината върху 6 1/2 лири отъ по прѣдишнитѣ внасянія (таксити), радуваніе отъ 14 септемвриа 1871 (н. к.)	0 07	1 43
Сичко	лири	7 93

Опрѣдѣлителнитѣ сенети на акційти на приносителя ще са дадѣтъ слѣдъ послѣдното горѣречено внасеніе. Подписвачити могатъ да платятъ по напрѣдъ трити послѣдни внасенія (таксити) съ ешконтъ 5 на 0/0 въ годината.

Въ случай на забава въ внасяніята, притѣжателя ще плати една лихва отъ 8 0/0 на годината за сумити не вѣсени на прѣдписанното врѣме.

Ако не са плати, четьрѣ мѣсеца слѣдъ една отъ гореопрѣдѣленнитѣ епохи за плащаніята, сенетити които не сж платени ще можатъ да са продаватъ въ рисковѣе и пагуби на притѣжателя споредъ членъ 15 на устава.

Подписката ще са отвори въ понеделникъ на 11 септемвриа (н. к.) и затвори въ четвъртъкъ на 14 того по 3 часа слѣдъ пладне (по европейски).

Като туку раздаваніето на акційти са направи, арѣжка отъ залога ще са повърне на тѣзи на които не бы могло да са дадѣтъ исканити акцій.

Галата въ Цариградъ 12/24 августъ 1871.

З. Д. Който иска да знае уставити на Дружеството може да са отпрати до Съдалището на Дружеството (18, Мехмедъ Али паша ханъ) тѣй както и до писалищата на царската отоманска Банка и до Главното Дружество на Отоманската Имперія.

Продава се по 20 пари.
(Цариградъ, 31 Августъ 1871.)

— По царска заповѣдь, Есадъ паша са наименова министъръ на войната на мѣстото на Хюсейнъ Авни паша който са извади отъ служба.

— Прочитамъ въ «Журналъ де Фондъ Публикъ»: Приказка става за една международна конвенция върху желѣзните пѣтища. Битвата отъ 1870 показа мѣрилото на огромни загуби които можахъ да притърпятъ компаниити въ военное врѣме, по слѣдствие на самити вещественни опустошенія. Понеже, подиръ сичко, компаниити не сж парцината, нъ индустриални дружества, хората искагъ да имъ даджъ едно неутрално положение което да ги запазя отъ сѣка щета. При това трѣбува да са забѣлжи че прѣдложеніето иди отъ Германія, която е прѣмногo занимава на този часъ за да тури желѣзните пѣтища въ войнско състояние. Пруското министерство устролва едно особито тѣло за службата на желѣзните пѣтища въ военное врѣме, и изучава единъ проектъ който има за цѣль да утвърди линіити върху стратегическите линіи.

— По слѣдствие на смъртта на А'али паша, официалния листъ, когото грѣцкія синодъ бѣше проводилъ миналата недѣля на В. Порта на кандидатити избрани за патриаршескія вселенски прѣстолъ трѣбуваше да са върне миналата сѣбота. Казвахъ че В. Порта не исключила никого отъ кандидатити които са подложихъ на одобреніето на царското правителство. За това крайното избирание на вселенския патриархъ ще стане тѣзи седмица.

— По царска заповѣдь:

Есадъ паша, управитель на Іеменъ, са наименова министъръ на войната; Феридъ паша, министъръ на зарапханата, са наименова министъръ на мореплаваніето; Серверъ ефенди, мостешаръ въ министерството на външните работи, са наименова министъръ на външните работи и въскачи са въ този случай на чина везиръ; Едхемъ паша, министъръ на общити сгради са наименова министъръ на търговіята, като опазя въ сѣщото врѣме вътхото министерство; Киялъ паша, министъръ на Евкафа, са наименова министъръ на зарапханата; Мустафа паша, генералъ на дивизія, са наименова, управитель на Скутари въ Албанія; Арифъ паша, генералъ на дивизія, са наименова префекторъ на полицията.

— Прочатами въ «Куріе д' Оріанъ»: При извѣстіето на наименованіето на Махмудъ паша за Великъ Визиръ, сърцата на хората захванахъ да са надвѣхъ. Не са съмнѣвахъ че новія садразаминъ ще иска отъ Султана една прошка за сичкити политически осждени, и позикваніето на сичкити заточени безъ прѣсѣда. Първити ще намѣржъ милость при Н. Величество защото самата имъ вина е че сж желали прѣгорѣщо реформити които са очакувжъ отъ царуваніето му; вторити имжъ за себѣ сж сѣция законъ който, къмъ тѣхъ, не са очиталъ. Общата прошка ще направи да са благославя името на Н. Величество и ще направи чувовень Великія му Визиръ. Обычѣта на народа е най добрата основа която Махмудъ паша може да даде на управленіето си.

— Мехмедъ Къбржлъ паша са почина миналія четвъртъкъ въ еяліята си на Кандили. Погрѣбеніето му стана на другія день, въ пѣтъкъ, съ голѣмо тържество при тѣлбото на Султанъ Махмуда.

— Прусцити захванали вече да испразнятъ парижкити твърдини.

— Онзи день, въ недѣля, генералъ Игнатіевъ, руски посланикъ, придруженъ отъ Г. Опу, прѣвъ драгоманинъ на посолството, ходи при Великія Визиръ на Бебекъ и има единъ разговоръ съ Н. Высочество който държа повече отъ единъ часъ. Като излѣзе отъ Н. Высочество, посланика направи посѣщеніе на Мехмедъ Ружди паша бывши великъ Визиръ. Отъ тамъ той отиди на царскія палатъ дѣто има честѣта да са прѣвме въ ауденция отъ Султана. Сетнѣ, Н. Прѣвѣсходительство отиди на В. Порта за да честити новія министъръ на външните работи Серверъ паша.

— Покойнія Великъ Визиръ Аали паша не остави никакъвъ имотъ и правителството са патовари да плати дълговети му които възлазятъ до 100,000 лири.

— Врѣме не ни остана да отговоримъ на блядословіята на Оджакова. Ний ще направимъ това въ иджщата си притурка, и то само съ тѣзи единичка цѣль да туримъ народа въ състояние да оцѣнява и да са пазни отъ мнимоспособности си стоки на чело на които е Оджаковъ, който, при сички-

ДРУЖЕСТВО

НА

ТРАМВАИТИ ВЪ ЦАРИГРАДЪ,

основано съ ираде отъ

Н. Ц. В. СУЛТАНА,

съ дата отъ 12 Джемазулъ Евель 1286.

Капиталъ 400,000 турски лири.

Раздѣленъ на 20,000 акціи по 20 лири сѣка една.

ОСНОВАТЕЛИ НА ДРУЖЕСТВОТО.

Царската отоманска банка;
Главното Дружество на отоманската имперія;
ГГ. Ж. Камондо и Съдр.;
Христаки Ефенди Зографосъ;
Г. Зарифи;
Конст. Карапаносъ.

СЪВѢТЪ ЗА УПРАВЛЕНИЕ:

ГГ. Констан. Карапаносъ	Прѣдсѣдатель
Д. Фернандезъ (Прѣдставитель на Г. контъ А. Камондо)	Подпрѣдсѣдатель
Е. Дево (прѣдставитель на царската Отоманска Банка)	Управитель
О Улманъ (прѣдставитель на главното Друж. на Отоманск. Имперія.	"
Христаки ефенди Зографосъ	"
Г. Зарифи	"

Леваль Ефенди, директоръ.

ПРОГРАММА.

Дружеството на Трамваи има за цѣль да прѣнася пѣтици и стоки было съ трамваи (кола по желѣзни пѣтища съ конѣ), было съ омнибусити (публични кола безъ желѣзни линіи.)

То има право още да са ползува исклучително съ сичкити линіи които може да направи въ Цариградъ и прѣдградіята му прѣвъ петъ години отъ дена на съставеніето си и именно съ линіити:

1-о отъ Азапъ-Капія до Ортакой,	3-о отъ Акъ-Сарай до Еди-Куле,
2-о отъ моста до Акъ-Сарай,	4-о отъ Акъ-Сарай до Топъ-Капія.

Независимо отъ тѣзи линіи Дружеството подложи на одобреніето на Царското Правителство начертаніето на линіята отъ Султанъ Баязидъ до Едирне-Капія и то изуча сега начертаніето на линіити които възнамѣрва да направи отъ Галата до Пера (Бейоглу) и отъ Юскюдаръ до Чамлъджа.

Освѣнъ това Дружеството има намѣреніе да основе скоро много публични кола които ще свързвжъ станциити си съ сичкити сръдоточія на града.

Основатели на Дружеството като искахъ да надвѣятъ най напрѣдъ техническите мѣнотии които сръщаше, въ часа на съставеніето на Дружеството, основаніето на Трамваи, намѣрихъ за прилично да отложатъ минутата на издаваніето на акціити слѣдъ освященіето на първата линія.

20,000 акціи по 20 лири сѣка една, които съставятъ капитала на Дружеството, са издавжъ отъ днѣсь; отъ сичкити тѣзи акціи 15,000 сж подписани вече отъ основатели, а другити 5,000 са принасятъ на цариградската публика за да ги подпише.

Отъ тѣзи акціи, по 8 лири ще са искагъ за сѣки сенетъ, споредъ рѣшеніето на административния съвѣтъ, който са състави въ общо събрание отъ акціонерити на 21 юлія 1871.

Подписката върху 5,000 акціи принѣсени на Цариградската публика ще са отвори въ писалищата на Царската Отоманска Банка;

На Главното Дружество на Отоманската Имперія, дѣто може да са намѣржъ още отъ сега о разци за исканія на подписване.

УСЛОВІЯ НА ПОДПИСКАТА.

По врѣмето на подписваніето ще са вѣтсе	лира	1
По врѣмето на раздаваніето сръщу врѣчаніето на приврѣмenni свидѣлства на акціи	"	2
На 20 октоврія 1871 (н. к.)	"	2
На 20 ноември 1871 (н. к.)	"	1 50
На 30 декември 1871 (н. к.)	лира	1 50
Отъ които ще са извадятъ за лихва по 5 0/0 на		
годината върху 6 1/2 лири отъ по прѣдшннн		
внесанія (таксити), радуваніе отъ 14 септември		
1871 (н. к.)	0 07	1 43
Сичко		лири 7 93

Опрѣдѣлительннн сенети на акціити на приносителя ще са даджъ слѣдъ послѣдното горѣреченно внесаніе. Подписвачити можжъ да платжъ по напрѣдъ трити послѣдни внесанія (таксити) съ ешконтъ 5 на 0/0 въ годината.

Въ случай на забава въ внесаніята, прѣтѣжателя ще плати една лихва отъ 8 0/0 на годината за сумити не вѣтсени на прѣдписанното врѣме.

Ако не са плати, чѣтырь мѣсеца слѣдъ една отъ гореопрѣдѣленннн епохи за плащаніята, сенетити които не сж платени ще можжъ да са продажжъ въ рисковѣ и пагуби на прѣтѣжателя споредъ членъ 15 на устава.

Подписката ще са отвори въ понедѣльникъ на 11 септември (н. к.) и затвори въ четвъртъкъ на 14 того по 3 часа слѣдъ пладне (по европейски).

Като туку раздаваніето на акціити са направи, арѣжка отъ залога ще са повърне на тѣзи на които не бы могло да са даджъ исканннн акціи.

Галата въ Цариградъ 12/24 августъ 1871.

З. Д. Който иска да знае уставити на Дружеството може да са отпрати до Съдалището на Дружеството (18, Мехмедъ Али паша ханъ) тѣй както и до писалищата на царската отоманска Банка и до Главното Дружество на Отоманската Имперія.

ПРОГЛАШЕНИЕ

В

ОБЩЕСТВЕННАЯ ПОДПИСКА

основано на 10-м году

Н. П. В. С. П. А. А.

с 1-го января 1871 года

Капитал 400,000 рублей

всего 400,000 рублей

ОБЩЕСТВЕННАЯ ПОДПИСКА

Правление общества

П. П. В. С. П. А. А.

П. П. В. С. П. А. А.

ПРОГЛАШЕНИЕ

Правление общества

П. П. В. С. П. А. А.

П. П. В. С. П. А. А.

ПРОГЛАШЕНИЕ

ПРОГЛАШЕНИЕ

Правление общества

ПРОГЛАШЕНИЕ

1	100
2	100
3	100
4	100
5	100
6	100
7	100
8	100
9	100
10	100
11	100
12	100
13	100
14	100
15	100
16	100
17	100
18	100
19	100
20	100
21	100
22	100
23	100
24	100
25	100
26	100
27	100
28	100
29	100
30	100
31	100
32	100
33	100
34	100
35	100
36	100
37	100
38	100
39	100
40	100
41	100
42	100
43	100
44	100
45	100
46	100
47	100
48	100
49	100
50	100

Правление общества

Правление общества